

terretama, et ta teadis perremees mitte loddõ ollewad; ja helde perrenaene kandis parremad ja arro-
lissamad road laua peale, kuulusa wõeralle au-
palludes. Kui nad kuulsid et perremees koio tul-
nud, lohtusid nemmad hirmsast ärra. Perrenaene
juhhatas is'andad lambri, kus üks suur tühhi
laegas olli ja is'and pugges laela, et mitte perre-
mees, kes is'andaid ei jalliind, tedda nähha ei
saats.

Niiud peitis naene teit need lallid road mehhe
eest warjule, sest kui mees neid näaks, usfutaks
ta naest, mis se tähhendada, ja kellele se loddopolis
walmistatud.

„Oh parrako!“ ohtas Klaus aggeri peal, kui
näggi et laud tühjaks tehti.

„Kes seal illewel köppitses?“ küssis tallopoeg,
filmad illes pole töstes. „Miks ja senna ennast
puhtama heitnud? Tulle astu tuppa.“

Klaus rakis, mis luggu teminaga olnud, kuidas
ta ärraeksinud, ja pallus võmæa.

„Küll ilka!“ ütles perremees; „agga wõttame
niiud ka nattule toidust!“

Perrenaene wõttis mölleniid lahseste wasto, kat-
tis laua ja tõi suure kausi täie pudru lauale.
Tallopoia köht olli tühhi, ta sõi ableste; agga
piisfite Klaus mõttes sea lihha, lanna munade,
lõhhe lalla ja piima lookide peale, mis teadis
ahjus warjul ollewad.

Laua all jalgus olli temna kott hobbose nah-
haga, mis temna liinas tahtis ärra müia, selle-
parrast olli temna, kuidas jo õidud, teed läima
läinud. Si pudru leppind Klaus suuga kotto,
ta sõi pitta ammastega ja astus jallaga kotti
peale, ja kuiw naht krabbises laua all kotti sees.

„Tassa!“ ütles Klaus omma kottile, tedda
jälle jallaga tõukas, et naht õige waljuste krabbises.

„Mis sull seal kottis on, küllamees?“ küssis
tallopoeg. „Mis mull on? Mull on tark kottis!“
wastas Klaus. Temna ütles mulle, meie ei pea
mitte pudru sööma, temna olla ahju täis sea
lihha, lanna munne, lalla ja piima lookijõ nõidanud.

Tõhho! immetles perremees, ahju lallale rut-
tates, kus temna ka teit need road leidis, mis ta
naene sinna olli ärra peitnud; tallopoeg agga
uskus kawwata küllamehhe jutto, et tark, kes laua
all kotti sees, rooga neile nõidnud. Naene ei jul-
gend ihtegi räkida, tõi ahjust road lauale, ja meh-
hed sõid nobbedaste et juud tobrutajid. Klaus
tõukas kotti neste jallaga ja naht krabbises jälle.

„Mis so tark niiud lausjus?“ küssis tallopoeg.

„Ta ütles, et ta meile ka puddel punnast wiina
ja lann õllut murretsend; need seista seal nurtas
ahju jures.“

Naene tõi wiina ja õlle, mis ta isfi senna pau-
nud, meeste fätte; mehhed prutisid märjotest, ja
pead said sojaks. „Oh! ollete minnul ka sesug-